Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 075 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. JACOBS**
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 7 september 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2026 houdende een niet-ontvankelijk verzoek (veilig derde land).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart van Palestijnse origine te zijn en te zijn geboren op (…) september 2003.

1.2. Verzoekster dient op 25 juli 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 19 augustus 2026 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 31 augustus 2026 een beslissing houdende de niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming (veilig derde land). Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***

U bent een Palestijnse vrouw afkomstig uit Gazastad. Daar bleef u wonen tot uw vertrek uit Gaza. U verliet Gaza, wegens de oorlogsomstandigheden, op 23 maart 2024. U reisde, samen met uw vader en uw zus M. naar Egypte. Uw moeder en uw broer M. bevonden zich toen reeds in Egypte. Uw zus T. bevindt zich in België en heeft een verblijfsvergunning op basis van gezinshereniging. Uw zus N. bevindt zich in Canada en heeft daar ook een verblijfsvergunning. U heeft sinds een jaar een relatie met W.T., hij verblijft in België.

Op 15 juli 2026 verliet u Egypte. U had, via de hulp van uw zus N., een Canadees visum bekomen dat geldig is van 28 juni 2026 tot 22 mei 2028. U reisde op 15 juli 2026 met het vliegtuig naar Canada en verbleef er negen dagen bij uw zus in London, Ontario. Vervolgens boekte u een reis naar Rwanda, waarbij er een tussenstop in België was gepland. U diende in België op 25 juli 2026 een verzoek om internationale bescherming in op de luchthaven van Zaventem. Tijdens uw vlucht naar België scheurde u uw Canadees visum uit uw paspoort. Hierdoor werd er beslist om u aan de grens vast te houden.

U stelt dat u bij terugkeer naar Canada er lang over zou doen om een verblijfsvergunning te bekomen. Deze procedure zou ook duur zijn. U geeft ook aan dat uw zus N. u niet kan onderhouden in Canada, dat u enkel maar een tijdelijke medische verzekering zou krijgen en geen gratis studies zou kunnen bekomen. Ook stelt u dat er minder vrouwenrechten in Canada zijn dan in België en dat u moeilijk zelfstandig uw leven zou kunnen uitbouwen in Canada.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor (allen kopies): uw Palestijns paspoort; uw Palestijnse identiteitskaart; uw geboorteakte; uw UNRWA-kaart; de Belgische verblijfsvergunning van uw zus T.; het Palestijns paspoort van uw zus T.; het Belgisch paspoort van uw partner W.T.; de reizigerslijst van uw vertrek uit Gaza; vliegtuigtickets van uw geplande reis van Canada naar Rwanda; een screenshot over het nieuws van de dood van uw zus I. in 2023; foto's over de situatie in Gaza.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in toepassing van art.38, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1348 omdat Canada voor u als een veilig derde land kan worden beschouwd.

In uw geval is de commissaris-generaal namelijk van oordeel dat u, rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden, in Canada zal worden behandeld in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 59 Asielprocedureverordening (2024/1348).

In dit verband moet in het bijzonder benadrukt worden dat, zoals blijkt uit informatie (website van de Canadese overheid: Human rights treaties, https://www.canada.ca/en/canadian-heritage/services/canada-united-nations-system/treaties.html), Canada partij is bij talrijke internationale verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het VN Antifolterverdrag, het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, het Tweede Facultatief Protocol bij het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, met het oog op de afschaffing van de doodstraf. Daarnaast zijn er tal van (inter)nationale mensenrechtenorganisatie actief in Canada, die toezicht houden op de mensenrechtensituatie in het land, zoals: PLAN Canada, Oxfam Canada, UNHCR Canada, Solidarités International, UNICEF Canada, Canadian Physicians for Aid and Relief, etc. (zie (…)). Er moet aldus worden benadrukt dat Canada niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen (of personen die er een gelijkgestelde subsidiaire beschermingsstatus genieten), maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent.

Uit beschikbare informatie online blijkt dat Palestijnen uit Gaza na 7 oktober 2023 aanspraak konden maken op een visum en verblijfsvergunning in Canada. Het land stelde namelijk speciale maatregelen in waarbij een maximaal aantal van vijfduizend aanvragen konden worden ingediend door Palestijnen uit Gaza die een familielid met een permanente verblijfsvergunning of de nationaliteit in Canada hadden. De begunstigden konden op die manier aanspraak maken op een tijdelijke verblijfsvergunning van drie jaar dewelke hen het recht geeft om kosteloos een werkvergunning en studievergunning te verkrijgen, alsook een tijdelijke gezondheidsverzekering. Tenslotte kan men de verblijfsvergunning ten allen tijde kosteloos verlengen. Deze maatregelen werden verlengd in juli 2026 (al deze informatie is beschikbaar op (…)).

U reisde met zulk Canadees visum, geldig tot 22 mei 2028, naar Canada en verbleef er negen dagen bij uw zus (CGVS, p. 11). U verklaart niet terug te kunnen keren naar Canada omdat u daar geen ondersteuning zou krijgen en er moeilijk zelfstandig uw leven zou kunnen opbouwen (CGVS p. 11-12). Maar op basis van de vaststelling dat u amper negen dagen in Canada was en geen enkele inspanning leverde om er een verblijfsvergunning te komen, is dat niets meer dan een blote bewering. Te meer daar u in Canada een zus hebt, N., die u hielp om naar Canada te reizen, uw reis deels betaalde en die u ook opving tijdens uw verblijf in Canada (CGVS, p. 9-10). Bijgevolg kan redelijkerwijze verwacht worden dat u in Canada uw rechten kon doen gelden die u op basis van uw visum toekomen.

Uw stellingen dat u er lang over zou doen om een verblijfsvergunning te kunnen bekomen en dat deze procedure ook duur zou zijn, zijn allemaal blote beweringen (CGVS, p. 11). Des te meer aangezien u hiervoor nog geen enkele stap hebt ondernomen in Canada. Bovendien kan u rekenen op de hulp van uw zus. Ofschoon u stelt dat ze geen goede financiële situatie heeft, hielp ze u wel om uw (dure) reis naar Canada te bekostigen (CGVS, p. 9-10). Dat de medische verzekering in Canada tijdelijk zou zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat de Canadese autoriteiten dergelijke voorzieningen u ter beschikking stelt. Dat u geen gratis studies zou kunnen bekomen, stemt niet overeen met bovenstaande beschikbare info (CGVS, p. 11). Dat er in Canada minder vrouwenrechten zouden zijn dan in België kan, gelet op bovenstaande info, geenszins gevolgd worden (CGVS, p. 11-12).

Aldus kan geen gegronde vrees ten aanzien van Canada in uw hoofde worden vastgesteld.

Wat betreft het gegeven dat er in uw hoofde tevens sprake moet zijn van een zodanige band met Canada dat het voor u redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u in Canada uw zus N. hebt. Zij heeft een Canadese verblijfsvergunning en kan volgens u reeds de Canadese nationaliteit aanvragen. Ze is gehuwd met een persoon die de Canadese nationaliteit heeft en ook haar kind heeft de Canadese nationaliteit (CGVS, p. 9-10). Zoals supra uiteengezet hielp uw zus u om uw reis naar Canada te bewerkstelligen en deze te bekostigen. Ook kon u bij haar in Ontario verblijven (CGVS, p. 9-11). Op basis van haar verblijf in Canada werd u een visum gegeven op basis van dewelke u toegang kreeg tot Canada.

Bijgevolg kan Canada in uw hoofde als veilig derde land in de zin van artikel 59 Asielprocedureverordening (2024/1348) worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en Canada niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet aantoont dat u niet aan dit land hebt gereisd, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten. De door u afgelegde verklaringen (zie supra) bevatten echter geen elementen in deze zin.

Wat betreft de toegang tot Canada dient herhaald te worden dat u over een Canadees visum beschikt, dat geldig is van 28 juni 2026 tot 22 mei 2028. Het feit dat u de visa uit uw paspoort scheurde, maakt de geldigheid ervan niet ongedaan. U kan via de Palestijnse missie in België een nieuw Palestijns paspoort bekomen (zie ook: https://palestinebe.netlify.app/). U kan vervolgens een vervangend Canadees visum aanvragen (zie ook: https://www.canada.ca/en/immigration-refugees-citizenship/services/application/application-forms-guides/imm5009.html). Kortom, er zijn geen administratiefrechtelijke obstakels die u verhinderen om terug te keren naar Canada.

Wat betreft uw mogelijkheden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Canada dient herhaald te worden dat het land de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekende. In maart 2026 nam de Canadese overheid een nieuwe wet aan waarbij werd aangegeven dat verzoekers om internationale bescherming binnen het jaar na hun eerste binnenkomst in Canada hun verzoek dienen in te dienen (Zie ook: https://www.canada.ca/en/immigration-refugees-citizenship/news/2026/03/new-immigration-and-asylummeasures-from-bill-c-12-the-strengthening-canadas-immigration-system-and-borders-act-have-becomelaw.html).

Aangezien u Canada pas binnenkwam op 15 juli 2026 staat u niets in de weg om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Canada.

In het licht van wat voorafgaat, is de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van oordeel dat Canada voor u als een veilig derde land in de zin van artikel 59 Asielprocedureverordening (2024/1348) kan worden beschouwd, en dat u geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u in dit derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor u onredelijk zou zijn om naar dit land terug te gaan of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciaties niet. Uw identiteit en herkomst staan op zich niet ter discussie. Uw overige documenten zeggen niets over uw leefomstandigheden in Canada.

C. Conclusie

Uw verzoek om internationale bescherming is niet-ontvankelijk op basis van artikel 38, eerste lid, b) van Verordening (EU) 2024/1348."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een eerste tot en met een achtste middel een schending aan van de artikelen 38, 57 en 59 van de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de (formele) motiveringplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het beginsel van de effectieve rechtsbescherming.

Zij verschaft volgende toelichting bij haar middelen:

"EERSTE MIDDEL - schending van art. 38, lid 1, b), art. 57 en art. 59 Verordening 2024/1348, art. 47 Handvest, motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel – geen voldoende individuele vaststelling van effectieve bescherming in Canada.
Schending van de artikelen 38, lid 1, b), 57 en 59 van Verordening (EU) 2024/1348, zoals gewijzigd, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, alsmede van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Artikel 59 vereist méér dan dat Canada in abstracto een democratische rechtsstaat is. Voor de concrete verzoekster moet worden onderzocht of zij er bescherming kan vragen en, indien zij aan de voorwaarden voldoet, effectieve bescherming kan verkrijgen. Artikel 57 koppelt effectieve bescherming aan een bescherming die beschikbaar blijft totdat een duurzame oplossing kan worden gevonden. Artikel 59 vereist bovendien een individuele beoordeling. De verwerende partij verwart de mogelijkheid om Canada tijdelijk binnen te reizen met het bestaan van effectieve bescherming in de zin van de artikelen 57 en 59 van de Asielprocedureverordening. Verzoekster heeft in Canada nooit internationale bescherming verkregen, nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend en evenmin een permanente verblijfsstatus verkregen. Zij verbleef er slechts negen dagen. Dat is rechtstreeks bevestigd door haar gehoor en de NPO. Het CGVS moest dus juridisch aantonen welke status M. zelf bij terugkeer zal hebben, hoe lang zij daarmee mag blijven, op welke wettelijke basis zij toegang heeft tot werk, gezondheidszorg en bestaansmiddelen, en hoe dit leidt tot effectieve bescherming. De beslissing redeneert te gemakkelijk van "visum + zus in Canada + tijdelijke maatregelen" naar "veilig derde land".
1. De band met Canada is niet hetzelfde als effectieve bescherming Zelfs indien wordt aangenomen dat de aanwezigheid van verzoeksters zus, haar verblijf van negen dagen en haar eerdere binnenkomst een relevante band in de zin van artikel 59, lid 5, b), i), vormen, beantwoordt dit slechts één onderdeel van de wettelijke toets. De voorwaarden van artikel 59, lid 1, blijven zelfstandig van toepassing. Artikel 59, lid 1, d), vereist dat in het betrokken derde land de mogelijkheid bestaat om effectieve bescherming in de zin van artikel 57 aan te vragen en, wanneer aan de voorwaarden is voldaan, te verkrijgen. Artikel 57 omschrijft 'effectieve bescherming'. De verordening onderscheidt daarbij de bescherming die voortvloeit uit ratificatie en naleving van het Verdrag van Genève en, in andere gevallen, minimumcriteria zoals verblijf, voldoende bestaansmiddelen, gezondheidszorg, onderwijs en het voortduren van bescherming totdat een duurzame oplossing is gevonden. Het CGVS toont in de bestreden beslissing onvoldoende concreet aan welke beschermingsroute voor verzoekster persoonlijk beschikbaar is, op welke juridische grondslag zij na terugkeer zal kunnen blijven, en waarom die bescherming voldoet aan het autonome Unierechtelijke begrip van effectieve bescherming.
2. Het negen dagen durende verblijf bewijst geen bestaande beschermingsstatus Verzoekster werd in Canada niet als vluchteling erkend, diende er geen verzoek om internationale bescherming in en verkreeg er geen permanente verblijfsstatus. Zij verbleef negen dagen bij haar zus en verliet Canada. De vaststelling dat

zij ooit legaal kon binnenkomen, bewijst niet dat zij bij een nieuwe aankomst automatisch over een beschermingsstatus beschikt.
3. Tijdelijke immigratiemaatregelen moeten individueel worden getoetst De Canadese overheid heeft bijzondere tijdelijke maatregelen voor bepaalde Palestijnen ingevoerd en aangepast. Dat is relevant, maar niet beslissend. De vraag is of verzoekster persoonlijk onder de actuele voorwaarden valt, welke status zij kan verkrijgen, hoe lang die status geldt en hoe deze zich verhoudt tot het vereiste van effectieve bescherming. De bestreden beslissing maakt onvoldoende onderscheid tussen de mogelijkheid om na binnenkomst een tijdelijke vergunning aan te vragen en de vaststelling dat verzoekster daadwerkelijk effectieve bescherming kan verkrijgen. Een theoretische aanvraagmogelijkheid is niet zonder meer gelijk aan een individuele vaststelling dat de wettelijke beschermingsvoorwaarden zijn vervuld.

TWEEDE MIDDEL - BEZOEKERSVISUM IS GEEN GARANTIE VAN TOELATING OF VERBLIJFSRECHT– MANIFESTE BEGRIPSVERWARRING TUSSEN VISUM, RECHT OP TOEGANG EN VERBLIJFSRECHT.
Schending van artikel 38, lid 1, b), artikel 59, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat het Canadese document een bezoekersvisum was. Volgens de officiële informatie van Immigration, Refugees and Citizenship Canada is een Temporary Resident Visa/visitor visa een 'entry document'. Een entry document is niet hetzelfde als een status document. Het stelt de houder in staat zich aan een Canadese port of entry aan te bieden voor onderzoek, maar garandeert geen binnenkomst. Ook een geldig visum en geldig reisdocument garanderen volgens Canada niet dat de betrokkene wordt toegelaten; de Canadese grensautoriteiten beoordelen bij aankomst of aan de toegangsvoorwaarden is voldaan. De vervaldatum van de visumcounterfoil is evenmin de datum tot wanneer de houder in Canada mag blijven. De toegestane verblijfsduur wordt afzonderlijk bepaald. De geldigheid tot 22 mei 2028 kan bijgevolg niet zonder meer worden gelijkgesteld met een verblijfsrecht tot die datum. De bestreden beslissing mocht de formele geldigheidsduur van het visum daarom niet behandelen als voldoende bewijs dat verzoekster opnieuw zal worden toegelaten en vervolgens gedurende een beschermingsrelevante periode in Canada zal mogen blijven. Dit geldt des te meer omdat de fysieke counterfoil uit het paspoort werd verwijderd. Verzoekster voert niet aan dat dit noodzakelijk de onderliggende visumbeslissing vernietigt; zij voert aan dat het CGVS concreet moest onderzoeken welke stappen nodig zijn om opnieuw met een geldig reisdocument en bruikbare visumdocumentatie naar Canada te reizen en of Canada haar vervolgens daadwerkelijk zal toelaten.

DERDE MIDDEL - ONVOLDOENDE INDIVIDUELE TOEPASSING VAN HET GEWIJZIGDE ARTIKEL 59, LID 5
Schending van artikel 59, leden 4 en 5, van Verordening (EU) 2024/1348, zoals gewijzigd door Verordening (EU) 2026/463, alsmede van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Canada heeft op 31 juli 2026, dus vóór het CGVS-besluit van 2 september 2026, zijn maatregelen opnieuw gewijzigd. De nieuwe regeling loopt gedeeltelijk tot 30 december 2027. Eligible Palestinians die uiterlijk 30 september 2027 in Canada aankomen kunnen onder voorwaarden vanuit Canada een open work permit, study permit, temporary resident permit of verlenging aanvragen. Canada zelf omschrijft dit als temporary measures. De officiële Canadese pagina maakt bovendien onderscheid tussen immigratiestatus, tijdelijke gezondheidszorg, settlement services enz. Het CGVS diende concreet vast te stellen onder welke categorie verzoekster valt, of zij na haar vrijwillig vertrek uit Canada nog onder de bijzondere regeling valt, welke verblijfstitel haar bij een nieuwe binnenkomst zal worden toegekend, gedurende welke termijn, en of deze tijdelijke maatregelen beantwoorden aan het autonome Unierechtelijke begrip “effective protection”. De loutere verwijzing naar algemene Canadese tijdelijke maatregelen kan deze individuele beoordeling niet vervangen. Verordening (EU) 2026/463 heeft artikel 59, lid 5, b), gewijzigd. Sindsdien volstaat één van drie alternatieven: een relevante band; transit; of een toepasselijke overeenkomst/regeling. De bestreden beslissing motiveert concreet op basis van de band met Canada: familie, verblijf en ondersteuning door de zus. Verzoekster betwist niet dat die elementen juridisch relevant kunnen zijn. Zij betwist wel dat het bestaan van een band automatisch de andere voorwaarden van artikel 59 vervult. De wijziging van lid 5 heeft artikel 59, lid 1, d), en de verwijzing naar artikel 57 niet opgeheven. De beslissing moet dus worden getoetst aan haar eigen motieven. Voor zover de verwerende partij in beroep alsnog uitsluitend zou willen steunen op het afzonderlijke transitcriterium van artikel 59, lid 5, b), ii), zou dat de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing zelf niet zonder meer herstellen. Bovendien moet ook bij transit de individuele tegenwerping van verzoekster tegen toepassing van het veilig-derde-landconcept worden onderzocht. De verruiming van de aanknopingscriteria is geen afschaffing van de materiële beschermingsvoorwaarden.

VIERDE MIDDEL - ARTIKEL 59, LID 8, b): van Verordening (EU) 2024/1348, zoals gewijzigd door Verordening (EU) 2026/463, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht en het beginsel van effectieve rechtsbescherming HET VERPLICHTE DOCUMENT VOOR DE CANADESE AUTORITEITEN
Schending van artikel 59, lid 8, b), van Verordening (EU) 2024/1348, zoals gewijzigd door Verordening (EU) 2026/463, gelezen in samenhang met artikel 59, lid 9, en met de beginselen van zorgvuldigheid en effectieve rechtsbescherming.

1. Rechtstreeks toepasselijke procedurele verplichting Artikel 59, lid 8, bepaalt dat wanneer een verzoek wegens toepassing van het begrip 'veilig derde land' niet-ontvankelijk wordt verklaard, de beslissingsautoriteit de verzoeker informeert overeenkomstig artikel 36 en hem of haar een document verstrekt dat de autoriteiten van het betrokken derde land, in de taal van dat land, ervan in kennis stelt dat het verzoek in de Unie niet inhoudelijk is onderzocht wegens toepassing van het begrip veilig derde land. Artikel 59, lid 8, van Verordening (EU) 2024/1348 bepaalt dat wanneer een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard als gevolg van de toepassing van het begrip "veilig derde land", de beslissingsautoriteit: a) de verzoeker daarvan in kennis stelt overeenkomstig artikel 36; en b) hem of haar een document verstrekt waarin de autoriteiten van het betrokken derde land, in de taal van dat land, ervan in kennis worden gesteld dat het verzoek niet inhoudelijk is behandeld als gevolg van de toepassing van het begrip veilig derde land. Verordening (EU) 2026/463 heeft punt b) vervangen, maar de kernverplichting uitdrukkelijk behouden. De gewijzigde tekst voegt enkel toe dat deze procedure geldt onverminderd andere informatieprocedures die zijn vastgelegd in reeds bestaande overeenkomsten of regelingen als bedoeld in artikel 59, lid 5, b), iii).
2. In de aan verzoekster betekende stukken is geen dergelijk document zichtbaar De aan verzoekster overgelegde bestreden beslissing bestaat uit de motivering en de kennisgeving. Er is geen afzonderlijk document zichtbaar dat voor de Canadese autoriteiten is bestemd en waarin, in een taal van Canada, wordt meegedeeld dat België het verzoek niet inhoudelijk heeft onderzocht wegens toepassing van het veilig-derde-landconcept. Verzoekster stelt dit voorzichtig maar uitdrukkelijk: op basis van de haar betekende stukken blijkt niet dat aan artikel 59, lid 8, b), werd voldaan. Zij verzoekt de Raad het volledige administratief dossier na te gaan en vast te stellen of een dergelijk document daadwerkelijk werd opgesteld én aan verzoekster werd verstrekt.
3. De kennisgeving aan verzoekster kan het document niet vervangen Artikel 59, lid 8, onderscheidt twee handelingen. Punt a) betreft de kennisgeving aan de verzoeker. Punt b) betreft een document dat bestemd is om de autoriteiten van het derde land te informeren. De gewone CGVS-beslissing of beroepskennisgeving vervult bijgevolg niet vanzelf de afzonderlijke functie van punt b). de beslissing is derhalve niet voldoende verstaanbaar voor verzoekster;
4. Eventuele afwijkende procedure moet worden geïdentificeerd Indien de verwerende partij meent dat geen afzonderlijk document vereist is omdat tussen België of de Unie en Canada een overeenkomst of regeling bestaat die een andere informatieprocedure voorschrijft, dient zij die overeenkomst of regeling te identificeren en de toepasselijkheid ervan op verzoekster aan te tonen. De bestreden beslissing identificeert geen overeenkomst of regeling in de zin van artikel 59, lid 5, b), iii), en vermeldt evenmin een alternatieve procedure voor het informeren van de Canadese autoriteiten.
5. Samenhang met lid 9 Artikel 59, lid 9, bepaalt dat wanneer het derde land de verzoeker niet toelaat of opnieuw toelaat, de verzoeker toegang krijgt tot de gewone procedure met de fundamentele beginselen en waarborgen van de verordening. De samenlezing van leden 8 en 9 bevestigt dat de Uniewetgever een onderscheid maakt tussen enerzijds de Belgische beslissing om Canada als veilig derde land toe te passen en anderzijds de autonome beslissing van Canada om verzoekster daadwerkelijk toe te laten of opnieuw toe te laten. Het ene is niet het bewijs van het andere. In dit dossier is dat onderscheid essentieel omdat het CGVS geen individuele Canadese heropnamegarantie voorlegt en een bezoekersvisum volgens Canada zelf geen garantie van binnenkomst vormt.
6. Gevolg voor de wettigheid Verzoekster voert niet categorisch aan dat elk afzonderlijk verzuim van artikel 59, lid 8, b), automatisch tot vernietiging moet leiden. Zij voert aan dat het gaat om een bindende procedurele waarborg die in dit concrete dossier rechtstreeks samenhangt met de onzekerheid omtrent daadwerkelijke heropname en met het nuttig effect van artikel 59, lid 9. Indien uit het administratief dossier blijkt dat het voorgeschreven document niet werd verstrekt en evenmin een toepasselijke afwijkende informatieprocedure bestaat, is het veilig-derde-landmechanisme niet overeenkomstig de rechtstreeks toepasselijke Unierechtelijke procedure uitgevoerd. Dit gebrek moet samen met de overige middelen in de beoordeling worden betrokken.

VIJFDE MIDDEL - ARTIKEL 59, LID 9: GEEN ZEKERHEID OVER DAADWERKELIJKE HEROPNAME Schending van artikel 59, lid 9, gelezen samen met artikel 38, lid 1, b), en de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht. De verordening houdt uitdrukkelijk rekening met de hypothese dat het als veilig beschouwde derde land de verzoeker niet toelaat of niet opnieuw toelaat. In dat geval moet toegang tot de gewone procedure worden verzekerd. In casu ligt, voor zover uit de betekende stukken blijkt, geen individuele toezegging van de Canadese autoriteiten voor dat verzoekster opnieuw zal worden toegelaten. Het CGVS leidt de mogelijkheid van terugkeer hoofdzakelijk af uit het eerdere visum en verblijf. Maar de Canadese overheid stelt zelf dat een geldig visitor visa geen garantie van entry is. Dat maakt een individueel onderzoek naar daadwerkelijke toelating noodzakelijk, zeker nu verzoekster Canada heeft verlaten en de fysieke counterfoil uit haar paspoort heeft verwijderd. De bestreden beslissing is daarom prematuur voor zover zij de mogelijkheid van een nieuwe reis naar Canada behandelt alsof daarmee de effectieve heropname en de daaropvolgende toegang tot bescherming reeds vaststaan.

ZESDE MIDDEL - ONVOLDOENDE ONDERZOEK VAN DE CANADESE TIJDELIJKE MAATREGELEN
Schending van artikel 59, lid 1, d), juncto artikel 57, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het CGVS verwijst naar Canadese maatregelen waaronder Palestijnen uit Gaza onder bepaalde voorwaarden toegang kunnen krijgen tot tijdelijke werk-, studie- en gezondheidsvoorzieningen. Het bestaan van dergelijke maatregelen is relevant en verzoekster ontkent dit niet. Het vereiste onderzoek is evenwel individueel. De verwerende partij moest nagaan of verzoekster, na haar vertrek uit Canada en bij een eventuele nieuwe aankomst, onder de actuele categorieën valt; welke tijdelijke status zij dan bezit; of zij tijdens aanvraag en beslissing aan de vereiste verblijfsvoorwaarden voldoet; en welke bescherming daadwerkelijk beschikbaar blijft. De kwalificatie 'tijdelijke maatregel' is op zichzelf niet fataal, maar verplicht wel tot een concrete analyse van artikel 57 en, in het bijzonder, van de vraag hoe de beschikbare bescherming zich verhoudt tot het vereiste dat effectieve bescherming beschikbaar blijft totdat een duurzame oplossing is gevonden. De beslissing maakt die brug onvoldoende. Zij somt voordelen op, maar identificeert niet nauwkeurig welke beschermingsstatus verzoekster persoonlijk zal verkrijgen en hoe die status voldoet aan de Unierechtelijke maatstaf.

ZEVENDE MIDDEL - INDIVIDUELE EN FAMILIALE OMSTANDIGHEDEN IN BELGIË
Schending van artikel 59, lid 5, a), gelezen in het licht van de individuele beoordelingsplicht, de artikelen 7 en 24 van het Handvest voor zover toepasselijk, artikel 8 EVRM en de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht. De bestreden beslissing gebruikt de familieband met N. in Canada als een element dat toepassing van Canada ondersteunt. De individuele beoordeling vereist evenwel dat ook de relevante tegenindicaties worden beoordeeld. Verzoeksters zus T. verblijft in België met haar echtgenoot, die erkend vluchteling is. Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat T. de zus is die haar heeft opgevoed. Dat is kwalitatief meer dan de loutere vaststelling dat een volwassen zus in België woont. Het CGVS moest onderzoeken welke feitelijke afhankelijkheid tussen verzoekster en T. bestaat en welk gewicht die omstandigheid heeft binnen de individuele redelijkheidstoets. Daarnaast verblijft W.T. in België. Tijdens het gehoor was hij volgens verzoeksters eigen verklaring haar vriend en waren zij nog niet gehuwd. Dat echter reeds een religieus huwelijk was gesloten waarvan zij geen melding heeft gemaakt om de reden dat zij niet dacht dat deze in aanmerking zou worden genomen. De verzoekende partij verzoekt eerbiedig de Raad dit als nieuw element te beoordelen op basis van de bijgevoegde bewijsstukken. Deze middelen strekken er niet toe een autonoom verblijfsrecht uit artikel 8 EVRM af te leiden binnen deze asielprocedure, maar om aan te tonen dat de individuele toepassing van het veilig-derde-landconcept niet selectief mag worden beperkt tot omstandigheden die Canada ondersteunen.

ACHTSTE MIDDEL - VERLOOP VAN HET PERSOONLIJK ONDERHOUD EN RECHTEN VAN VERDEDIGING
Schending van de zorgvuldigheidsplicht, het recht op een daadwerkelijk individueel onderzoek en artikel 47 van het Handvest, gelezen in de context van de procedurele waarborgen van Verordening (EU) 2024/1348.
Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud vroeg verzoekster uitdrukkelijk of haar advocaat nog niet aanwezig was. De protection officer antwoordde dat de advocaat mogelijk nog zou aansluiten maar begon het onderhoud. Uit de eindpagina blijkt niet dat een advocaat opmerkingen heeft kunnen formuleren, er was immers geen advocaat aanwezig blijkbaar bij gebrek aan enige aanstelling;. Dit element is relevant omdat verzoekster tijdens het gehoor werd geconfronteerd met technisch-juridische stellingen over Canadese verblijfsvergunningen, werk- en studievergunningen en medische dekking. Zij gaf op een bepaald moment aan verward te zijn en de vraag niet te begrijpen. De juridische kwalificatie van een TRV, tijdelijke status, work permit, study permit, permanent residence en internationale bescherming is complex. Nu precies deze regelingen nadien de kern van de niet ontvankelijkheidsbeslissing vormden, moet de Raad onderzoeken of verzoekster een daadwerkelijke en voldoende mogelijkheid heeft gekregen om de individuele toepasselijkheid ervan te betwisten. Verzoekster voert dit middel subsidiair en in samenhang met de materiële gebreken aan. Zij stelt niet zonder meer dat de afwezigheid van de advocaat op zichzelf automatisch nietigheid veroorzaakt."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Voorafgaand

3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St*. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

3.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot niet-ontvankelijkheid, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2. De beoordeling

3.2.1. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard, omdat Canada voor haar als een veilig derde land kan worden beschouwd.

De bestreden beslissing maakt hierbij toepassing van de artikel 38, eerste lid, b) van de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348), dat luidt als volgt:
"1. De beslissingsautoriteit kan de ontvankelijkheid van een verzoek beoordelen overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen van hoofdstuk II, en kan op grond van het nationale recht bevoegd worden gemaakt om een verzoek niet-ontvankelijk te verklaren wanneer een van de volgende gronden van toepassing is:
(…)
b) een land dat geen lidstaat is, wordt uit hoofde van artikel 59 beschouwd als een veilig derde land voor de verzoeker, tenzij het duidelijk is dat de verzoeker niet tot dat land zal worden toegelaten of opnieuw zal worden toegelaten"

Omtrent het begrip "*veilig derde land"* kan in artikel 59 van de Verordening (EU) 2024/1348 als volgt worden gelezen:
"1. Een derde land mag slechts worden aangewezen als een veilig derde land, wanneer in dat land:
a) het leven en de vrijheid van onderdanen van derde landen niet worden bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging;
b) onderdanen van derde landen geen reëel risico lopen op ernstige schade als gedefinieerd in artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347;
c) onderdanen van derde landen worden beschermd tegen refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève en tegen verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of straffen, zoals neergelegd in het internationaal recht;
d) de mogelijkheid bestaat om doeltreffende bescherming in de zin van artikel 57 aan te vragen en, indien de voorwaarden vervuld zijn, te krijgen.
(…)
3. De beoordeling of een derde land mag worden aangewezen als veilig derde land overeenkomstig deze verordening, gebeurt op basis van een reeks relevante en beschikbare informatiebronnen, waaronder informatie van de lidstaten, het Asielagentschap, de Europese Dienst voor extern optreden, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere ter zake dienende internationale organisaties.
(…)
5. Het begrip "veilig derde land" mag slechts worden toegepast indien:
a) de verzoeker in het kader van een individuele beoordeling geen elementen kan verstrekken die rechtvaardigen dat het begrip "veilig derde land" niet op hem of haar van toepassing is;
b) aan een van de volgende voorwaarden wordt voldaan:
i) er bestaat een band tussen de verzoeker en het betrokken derde land op grond waarvan het redelijk is dat hij of zij naar dat land gaat;
ii) de verzoeker is op weg naar de Unie door het betrokken derde land gereisd, of
iii) er is een overeenkomst of een regeling gesloten tussen de Unie, een of meer lidstaten, of een of meer lidstaten en derde landen enerzijds en het betrokken derde land anderzijds, op grond waarvan de

gegrondheid van verzoeken om doeltreffende bescherming die in het betrokken derde land worden ingediend door verzoekers die onder die overeenkomst of regeling vallen, moet worden onderzocht.
(…)
8. Wanneer het verzoek ingevolge de toepassing van het begrip "veilig derde land" niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt door de beslissingsautoriteit:
a) de verzoeker hiervan op de hoogte gebracht overeenkomstig artikel 36, en
b) de verzoeker een document verschaft waarin de autoriteiten van het betrokken derde land, in de taal van dat land, ervan in kennis worden gesteld dat het verzoek in de Unie niet inhoudelijk is behandeld als gevolg van de toepassing van het begrip "veilig derde land", onverminderd de toepassing van verschillende procedures voor het in kennis stellen van de autoriteiten van het derde land die zijn vastgelegd in overeenkomsten of regelingen die reeds van kracht zijn tussen de Unie of die lidstaat en het betrokken derde land, als bedoeld in lid 5, eerste alinea, punt b), iii).
9. Indien het betrokken derde land de verzoeker niet toelaat of niet opnieuw toelaat tot zijn grondgebied, krijgt de verzoeker toegang tot de procedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen van hoofdstuk II en afdeling I van hoofdstuk III."

3.2.2. Wat betreft de aanduiding van Canada als veilig derde land, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar beoordeling dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat "*Canada partij is bij talrijke internationale verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het VN Antifolterverdrag, het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, het Tweede Facultatief Protocol bij het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, met het oog op de afschaffing van de doodstraf. Daarnaast zijn er tal van (inter)nationale mensenrechtenorganisatie actief in Canada, die toezicht houden op de mensenrechtensituatie in het land, zoals: PLAN Canada, Oxfam Canada, UNHCR Canada, Solidarités International, UNICEF Canada, Canadian Physicians for Aid and Relief, etc. (zie (…)). Er moet aldus worden benadrukt dat Canada niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen (of personen die er een gelijkgestelde subsidiaire beschermingsstatus genieten), maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Uit beschikbare informatie online blijkt dat Palestijnen uit Gaza na 7 oktober 2023 aanspraak konden maken op een visum en verblijfsvergunning in Canada. Het land stelde namelijk speciale maatregelen in waarbij een maximaal aantal van vijfduizend aanvragen konden worden ingediend door Palestijnen uit Gaza die een familielid met een permanente verblijfsvergunning of de nationaliteit in Canada hadden. De begunstigden konden op die manier aanspraak maken op een tijdelijke verblijfsvergunning van drie jaar dewelke hen het recht geeft om kosteloos een werkvergunning en studievergunning te verkrijgen, alsook een tijdelijke gezondheidsverzekering. Tenslotte kan men de verblijfsvergunning ten allen tijde kosteloos verlengen. Deze maatregelen werden verlengd in juli 2026 (al deze informatie is beschikbaar op (…))".* Er kan aldus worden vastgesteld dat in Canada (a) het leven en de vrijheid van onderdanen van derde landen niet worden bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging; (b) onderdanen van derde landen geen reëel risico lopen op ernstige schade als gedefinieerd in artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347; (c) onderdanen van derde landen worden beschermd tegen refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève en tegen verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of straffen, zoals neergelegd in het internationaal recht en (d) de mogelijkheid bestaat om doeltreffende bescherming in de zin van artikel 57 van de Verordening (EU) 2024/1348 aan te vragen en, indien de voorwaarden vervuld zijn, te krijgen.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal de mogelijkheid om Canada binnen te reizen verwart met het bestaan van doeltreffende bescherming, waarbij zij in Canada nooit internationale bescherming heeft ingediend. De Raad onderstreept evenwel dat de aanduiding van Canada als een veilig derde land geenszins vereist dat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in Canada, in welk geval toepassing zou worden gemaakt van het begrip 'eerste land van asiel'. Voor de toepassing van 'veilig derde land' volstaat het dat Canada de mogelijkheid voorziet om doeltreffende bescherming aan te vragen en, indien de voorwaarden vervuld zijn, te krijgen. Zoals de commissaris-generaal terecht heeft gemotiveerd, voorziet Canada in speciale maatregelen voor Palestijnen uit Gaza, die een familielid met een permanente verblijfsvergunning hebben, om een tijdelijke verblijfsvergunning van drie jaar te verkrijgen, dewelke hen recht geeft om kosteloos een werkvergunning en studievergunning te verkrijgen, alsook een tijdelijke gezondheidsverzekering. Verzoekster stelt zich de vraag of deze maatregelen actueel nog van toepassing zijn, maar de Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster geen enkele concrete indicatie aandraagt dat dit niet het geval zou zijn. Uit de door de commissaris-generaal gevoegde informatie, blijkt integendeel dat voormelde tijdelijke maatregelen werden verlengd tot en met 30 december 2027. Verder stelde de commissaris-generaal eveneens terecht vast dat Canada de mogelijkheid voorziet voor derdelanders om

internationale bescherming aan te vragen, binnen het jaar na hun eerst aankomst in Canada. Verzoekster, die slechts voor het eerst op 15 juli 2026 in Canada aankwam, bevindt zich derhalve nog ruimschoots binnen deze tijdslimiet van één jaar. Wat betreft de vraag of de in Canada beschikbare mogelijkheden voldoen aan het autonome begrip van effectieve bescherming, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal terecht motiveerde dat Canada partij is bij de Conventie van Genève en dat het naleven van de standaarden in de praktijk de regel vormt. Luidens artikel 57, lid 1 van voormelde Verordening (EU) 2024/1348 wordt een land dat *"het Verdrag van Genève heeft geratificeerd en naleeft binnen de grenzen van de door dat derde land vastgestelde afwijkingen of beperkingen, zoals toegestaan uit hoofde van dat Verdrag*" geacht een doeltreffende bescherming te waarborgen, quod in casu.

Rekening houdend met het voorgaande, stelt de Raad vast dat in casu geen dienstige argumenten worden aangevoerd, op grond waarvan blijkt dat Canada niet zou kunnen worden aangemerkt als een veilig derde land. De Raad ontwaart ook geen dergelijke argumenten in het rechtsplegingsdossier.

3.2.3. Nadat werd vastgesteld dat Canada kan worden aangemerkt als een veilig derde land, dient overeenkomstig artikel 59, §5 van de Verordening (EU) 2024/1348 vervolgens te worden onderzocht of:
(a) verzoekster in het kader van een individuele beoordeling geen elementen kan verstrekken die rechtvaardigen dat het begrip 'veilig derde land' niet op haar van toepassing is;
(b) aan één van de volgende voorwaarden is voldaan: (i) er bestaat een band tussen de verzoeker en het betrokken derde land op grond waarvan het redelijk is dat hij of zij naar dat land gaat; ii) de verzoeker is op weg naar de Unie door het betrokken derde land gereisd, of iii) er is een overeenkomst of een regeling gesloten tussen de Unie, een of meer lidstaten, of een of meer lidstaten en derde landen enerzijds en het betrokken derde land anderzijds, op grond waarvan de gegrondheid van verzoeken om doeltreffende bescherming die in het betrokken derde land worden ingediend door verzoekers die onder die overeenkomst of regeling vallen, moet worden onderzocht.

De Raad stipt aan dat verzoekster geen elementen kan verstrekken die rechtvaardigen dat het begrip 'veilig derde land' niet op haar van toepassing is. In de mate dat verzoekster in haar persoonlijk onderhoud aanstipte dat er in Canada minder vrouwenrechten zijn (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 11-12), treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar beoordeling dat dit geenszins steun vindt in de beschikbare landeninformatie. Verzoekster brengt ook in haar verzoekschrift geen landeninformatie aan die deze bewering ondersteunt. De commissaris-generaal stelde tevens op pertinente wijze vast: "*Uw stellingen dat u er lang over zou doen om een verblijfsvergunning te kunnen bekomen en dat deze procedure ook duur zou zijn, zijn allemaal blote beweringen (CGVS, p. 11). Des te meer aangezien u hiervoor nog geen enkele stap hebt ondernomen in Canada. Bovendien kan u rekenen op de hulp van uw zus. Ofschoon u stelt dat ze geen goede financiële situatie heeft, hielp ze u wel om uw (dure) reis naar Canada te bekostigen (CGVS, p. 9-10). Dat de medische verzekering in Canada tijdelijk zou zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat de Canadese autoriteiten dergelijke voorzieningen u ter beschikking stelt. Dat u geen gratis studies zou kunnen bekomen, stemt niet overeen met bovenstaande beschikbare info (CGVS, p. 11).*"

Wat betreft de band tussen verzoekster en Canada, op grond waarvan het redelijk is dat zij naar dat land gaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de aanwezigheid van verzoeksters zus N. in Canada – die aldaar een langdurig verblijf heeft, in aanmerking komt voor de Canadese nationaliteit en een Canadese echtgenoot en kind heeft – kan worden aangemerkt als een voldoende band. Hierbij dient te worden aangestipt dat de commissaris-generaal zich bovendien geenszins beperkt heeft tot het louter vaststellen van de aanwezigheid van deze zus in Canada, doch dat tevens in concreto werd vastgesteld dat verzoekster bij haar zus in Ontario kon verblijven tijdens haar verblijf in Canada, evenals dat haar zus verzoekster heeft geholpen met haar reis naar Canada en deze reis ook gedeeltelijk heeft betaald. Door louter te wijzen op de aanwezigheid van een andere zus in België – die verzoekster zou hebben grootgebracht – evenals van haar partner W.T., doet verzoekster geen afbreuk aan haar band met Canada. Het is niet vereist dat verzoeksters band met Canada kwalitatief meer doorweegt, doch enkel dat er sprake is van een band op grond waarvan het redelijk is dat zij naar dat land gaat. Volledigheidshalve stipt de Raad ook aan dat verzoekster niet kan overtuigen in haar betoog dat zij geen melding heeft gemaakt van haar huwelijk met W.T., omdat zij niet wist dat dit in aanmerking zou worden genomen. Tijdens de vragenlijst bij de DVZ heeft verzoekster aangegeven dat zij ongehuwd was, niettegenstaande dat een religieus huwelijk ook wordt aangemerkt als één van de mogelijke soorten verbintenissen (zie AD, 'verklaring DVZ', vraag 16). Ook tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verzoekster meermaals bevestigd dat zij niet gehuwd is en stelt zij enkel dat haar 'vriend' één keer op bezoek is geweest in Egypte (zie NPO, p. 5-6). Wat betreft de overtuigingsstukken bij haar verzoekschrift, betreffen dit enkel enkele ongedateerde persoonlijke foto's en fotokopieën van documenten, dewelke gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd. Alleszins, moet worden vastgesteld dat verzoekster verder in gebreke blijft in concreto toe te lichten waarom haar religieus huwelijk met W.T. maakt dat niet langer toepassing kan worden gemaakt van het concept 'veilig derde land'. Het komt niet aan de Raad toe om dit gebrek ten behoeve van verzoekster verder in te vullen. De Raad stipt hierbij ook aan dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud noch de aanwezigheid van haar zus T. noch de aanwezigheid van W.T. in België

heeft aangedragen als uitdrukkelijke reden waarom zij naar hier is doorgereisd. Verzoekster gaf aan dat zij voordat zij naar hier kwam, een vergelijking heeft gemaakt van de voor- en nadelen tussen Canada en België, en dat zij van oordeel was dat België – dat haar gaat ondersteunen en helpen – voor haar beter is (zie NPO, p. 11-12).

Rekening houdend met het voorgaande, toont verzoekster niet aan dat het concept 'veilig derde land' – in casu Canada – in haar geval niet kon worden toegepast.

3.2.5. Aldus kon de commissaris-generaal in casu verzoeksters verzoek om internationale bescherming conform artikel 38, eerste lid, b) van de Verordening (EU) 2024/1348 niet-ontvankelijk verklaren, omdat Canada uit hoofde van artikel 59 wordt beschouwd als een veilig derde land voor verzoekster, *"tenzij het duidelijk is dat de verzoeker niet tot dat land zal worden toegelaten of opnieuw zal worden toegelaten"*. Dienaangaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar beoordeling dat "*Wat betreft de toegang tot Canada dient herhaald te worden dat u over een Canadees visum beschikt, dat geldig is van 28 juni 2026 tot 22 mei 2028. Het feit dat u de visa uit uw paspoort scheurde, maakt de geldigheid ervan niet ongedaan. U kan via de Palestijnse missie in België een nieuw Palestijns paspoort bekomen (zie ook: https://palestinebe.netlify.app/). U kan vervolgens een vervangend Canadees visum aanvragen (zie ook: https://www.canada.ca/en/immigration-refugees-citizenship/services/application/application-forms-guides/imm5009.html). Kortom, er zijn geen administratiefrechtelijke obstakels die u verhinderen om terug te keren naar Canada.*" Verzoekster brengt geen objectieve landeninformatie aan, op grond waarvan alsnog kan worden vastgesteld dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om een nieuw paspoort en een vervangend Canadees visum aan te vragen. Waar verzoekster zich de vraag stelt of haar visum slechts voor een éénmalige dan wel voor meerdere binnenkomsten geldig is, blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeksters visum voor meerdere binnenkomsten geldig is (zie AD, 'verklaring DVZ', vraag 27). Verder brengt zij geen enkele concrete indicatie aan dat de toegestane verblijfsduur van haar visum reeds zou zijn overschreden. Met betrekking tot verzoeksters betoog dat een geldig visum en geldig reisdocument niet garanderen dat zij tot het Canadees grondgebied zal worden toegelaten, omdat de Canadese grensautoriteiten beoordelen of aan de toegangsvoorwaarden is voldaan, stipt de Raad aan dat verzoekster reeds eerder tot het Canadese grondgebied werd toegelaten met haar visum, waarbij zij geen concrete indicaties aanlevert waarom dit niet opnieuw zou kunnen. Waar verzoekster verlangt dat de commissaris-generaal een individuele toezegging van de Canadese autoriteiten zou verkrijgen dat zij opnieuw zal worden toegelaten, toont zij niet aan op grond waarvan dergelijks vereist is. De Raad herhaalt dat artikel 38, eerste lid, b) van voormelde Verordening enkel stelt *"tenzij het duidelijk is dat de verzoeker niet tot dat land zal worden toegelaten of opnieuw zal worden toegelaten"*. De verwijzing naar artikel 59, negende lid van de Verordening (EU) 2024/1348 – luidens hetwelk de verzoeker, indien het betrokken derde land de verzoeker niet opnieuw toelaat tot zijn grondgebied, toegang krijgt tot de procedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen van hoofdstuk II en afdeling I van hoofdstuk III – doet hier niet anders over oordelen. Er kan hierbij nog worden verwezen naar overweging 53 bij voormelde Verordening, dat stelt dat een verzoek niet op basis van de begrippen 'eerste land van asiel' of 'veilig derde land' als niet-ontvankelijk mag worden afgewezen indien reeds in het stadium van het ontvankelijkheidsonderzoek duidelijk is dat het betrokken derde land de verzoeker geen of niet opnieuw toegang zal verlenen. Verzoekster toont met haar betoog – dat voornamelijk bestaat uit het formuleren van vraagstellingen – niet aan dat er in haar geval duidelijke indicaties zijn dat zij niet opnieuw zal worden toegelaten.

3.2.6. De Raad merkt ten slotte op dat er zich in het rechtsplegingsdossier een document dd. 31 augustus 2026 bevindt, waarin de Canadese autoriteiten attent worden gemaakt op de toepassing van het concept 'veilig derde land' en de vaststelling dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk werd beoordeeld door de Belgische asielinstanties. Derhalve is voldaan aan de vereiste in artikel 58, achtste lid, b) van de Verordening (EU) 2024/1348.

3.2.7. Rekening houdend met wat voorafgaat en na een individueel onderzoek van alle elementen van de zaak, concludeert de Raad dat Canada voor verzoekster kan worden beschouwd als een veilig derde land in de zin van artikel 59 van de Verordening (EU) 2024/1348. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, in toepassing van artikel 38, lid 1, b) van de Verordening (EU) 2024/1348, terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek om internationale bescherming. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 3, punten 1) en 5) juncto 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en de artikelen 3, punt 6) juncto 15 van voormelde Verordening dringt zich niet op nu huidig volgend verzoek om internationale bescherming terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

3.4. Waar verzoekster nog aanvoert dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond zonder aanwezigheid van een advocaat, stipt de Raad aan dat de afwezigheid van de advocaat de protection officer niet belet de verzoeker om internationale bescherming persoonlijk te horen. Het komt verzoekster zelf toe om haar juridische bijstand te organiseren, indien zij de aanwezigheid van een advocaat bij het persoonlijk onderhoud wenste. Verzoekster werd er bij haar oproeping voor het persoonlijk onderhoud op attent gemaakt dat zij zich kon

laten vergezellen van een advocaat (zie AD, ‘oproeping persoonlijk onderhoud’ dd. 7 augustus 2026). Alleszins stelt de Raad ook vast dat verzoekster zich middels haar verzoekschrift beperkt tot het opwerpen van een gebrek aan bijstand door een advocaat bij het persoonlijk onderhoud, zonder evenwel in concreto aan te geven op welke wijze dit de totstandkoming van de bestreden beslissing heeft beïnvloed of in concreto haar rechten heeft geschaad. Waar zij erop wijst dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op een bepaald moment aangaf verward te zijn, wijst de Raad erop dat de vraag werd herhaald en dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat verzoekster na deze herhaling de vraag nog steeds niet begreep (zie NPO, p. 11).
3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Zij werd tevens gehoord omtrent haar verblijfsdocumenten en -omstandigheden in Canada. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat Canada een veilig derde land is voor verzoekster. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. DENIES